

TEGNAP, MA, HOLNAP

A tomkorszakban élünk — mondják hetyke pátozzsal a nagyhangúak; Vajdaság poros-sáros átkozott világa az otthonunk — motyogják lebiggyedt ajakkal a rezignáltak; s vannak, akik higgadtan mondják, hogy a huszadik század közepén élünk, Vajdaságban, Jugoszláviában, Európában, — a földtekén élünk, s ha lábunk bokáig bele is nőtt a porba, sárba, mégis jól tudjuk: ha egy ember a földön fölemeli a kezét, megérzi azt a Saturnus is és a világmindenség összes csillaga. Atomkorszakban élünk, mondják a nagy szavak emberei, de vannak, akik nemcsak élni, hanem tenni is akarnak, mert tudják, hogy sok új volt már a nap alatt, de az új mindig csak beköszöntött és hagyta, hogy megvívják a harcot megvalósításáért; az atomkorszak is a földtekén találta a kőkorszakot, bronzkorszakot s korszakokat, korszakokat.

Vannak, akik tudják, hogy nemcsak élni, de tenni kell, mert az új sohasem jött csinadrattával, ukázokkal, kinyilatkoztatásokkal; mindig szakadatlan küzdelem folyt az újért, újabbért és ismét újért.

Vajdaságnak volt HÍDJA, mely partokat kötött össze; voltak Vajdaságban, akik HIDAT vertek munkásság, parasztság és haladószellemű értelmiség között; HIDAT magyarok, szerbek, románok, horvátok, szlovákok, és minden más nemzet között; HIDAT Vajdaság és a nagyvilág közé; HIDAT, melyen a szocializmusért küzdők a túlsó part felé indultak. Az a folyóirat, amely a HÍD nevet kapta, csak kis része volt a mozgalomnak, de maga is mozgalom. S ma már ha tapasztalatokban gazdagon állunk is ezen a parton, visszanezünk oda, ahonnan elindultunk, visszapergetjük az éveket s jól látjuk, hogy ez az a korszak, mely a szocializmust immár világrendszerre avatta, jól látjuk, hogy a munkásmozgalom terebélyesedik a nagyvilágban, egyre izmosodik, férfikorába lép, s tanúi vagyunk újabb fejlődési szakaszának. Ha visszapergetjük az éveket, csak e folyóirat röpké éveit, a báni-királyi világtól a megszálláson és forradalom át, a kommunarendszerünkig és a munkásönigazgatásig vezető hatalmas utat látjuk. De megáll-e a fejlődés ma, megállt-e tegnap? Könnyű-e ezt az utat járni ma, könnyű volt-e tegnap és tegnapelőtt? Új napok vir-

radnak ránk, járjuk az utat, mely holnap is problémákat szül és új megoldásokat — szüntelenül.

Megvan a helyünk a földtekén, megvan az utunk s ez az út szabja meg feladatainkat.

Lehet-e más feladata a folyóiratnak, mint a társadalmi fejlődést haladó szellemmel szolgálni, figyelemmel kísérni azt, ami új, ami sürgeti a haladást, küzdeni érte és tudatosítani az olvasóban? Szorgalmazhat-e ez a folyóirat mást — irodalomban, művészetben és társadalomtudományban egyaránt —, mint szocialista szellemet, őszinte, bátor hangnemet, következetességet? Irhat-e zászlajára más jelszót, mint ezt: támogatni az irodalomban, a művészetekben a korszerű tartalom és a korszerű forma egybehangolására irányuló törekvéseket, s az ezen a téren elért megvalósításokat tekinteni korunkhoz, a HÍD-hoz méltó írásoknak, műveknek. Hirdethet-e mást, minthogy szükségesnek érzi a művészet minden ágát, bátorító figyelemmel kísérni, tudván, hogy a kultúréletben akkor születik meg a kívánt fellendülés, ha az sokoldalú. És vallhat-e mást e folyóirat, mint hogy bármiféle fellendülés csak akkor képzelhető el, ha fokozatosan kigyomláljuk a parlagiasságot, a provincializmust, az áporodott konzervativizmust, s a vajdasági magyar kultúréletet nem szűk, nemzeti keretbe szorítjuk, hanem mindinkább tágítjuk s így biztosítjuk helyét a jugoszláv kultúréletben, azaz: hagyományainkhoz híven kapcsolódunk be annak vérkeringésébe.

Folyóiratunk, mely már huszonegynéhány éves múltra tekint vissza, egyre gazdagodik tapasztalatokban. Így vált számára nyilvánvalóvá az is, hogy akkor végezheti el leghasznosabban feladatát, ha bekapcsolódik minden megmozdulásba, mely kultúréletünk felfrissítésére irányul. Így válhat a HÍD ismét, új társadalmi adottságainkban, egy mozgalomnak részévé, s maga is mozgalommá. Ez azonban megkívánja a művész és közönség közötti kapcsolatok új és számos formájának ápolását, s azt, hogy a folyóirat életet, élénk kapcsolatot teremtsen azokkal a haladószellemű erőkkél, akikre munkatársként, olvasóként és pártfogóként okvetlenül számít.

A szerkesztőbizottságnak, amely kollektív, úgyszólván nyilvános szerkesztést kíván bevezetni, nincs szigorúan, mereven pontokba foglalt programja. Hiszen ha lenne is, mindig változna és alakulna, akár az élet, — életünk, melynek tükrözését célunkul tűztük ki. Az élet újra és újra megszabja feladatainkat. Az élethez, a társadalmi fejlődéshez igazodva törekszünk arra, hogy mindig azt képviseljük, ami az adott körülményekben legjobban és legtökéletesebben szolgálja a haladást.